

מלחמת בית דוד בימינו אלה

אף שבתחילה היתה עבודה זו שייכת ליחידי סגולה, נשמות כלליות שעליהם הוטל להפיץ את תורת החסידות במדינה שלימה וכיו"ב – הרי מדור לדור נעשתה עבודה זו שייכת ליותר ויותר יהודים, ובמקביל לכך – נעשתה העבודה קלה יותר, בהתאם למה שכבר הצליחו לפעול בענין זה במשך כל השנים. . . עד שהכשירו את ה"חוצה" אשר לא זו בלבד שיהי' מסוגל לקבל את ה"מעיינות", אלא עוד זאת שה"חוצה" עצמו יהפך להיות "נרות להאיר" ● משיחת כ"ף מרחשון, ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

וביאת המשיח.

וזהו תפקידם של חיילי בית דוד – לצאת למלחמת בית דוד, מלחמה שמתנהלת "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחיים" – גילוי והפצת פנימיות התורה, תורת החסידות, וחיוזק האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו. ע"כ מתוכן השיחה – בנוגע לענינו.

והנה, אף ששיחה זו נאמרה לתלמידים שלמדו את תורתו בדי אמות שלו, בישיבת תומכי תמימים שבליובאוויטש, וא"כ, מה שייך ענין זה כאשר נמצאים ב"ברוקלין"... ומדברים לאו דוקא עם בחורי-ישיבה, ואדרבה: רוב קהל המשתתפים בהתוועדות אינם בחורי-ישיבה, ועאכו"כ כאשר לוקחים בחשבון את כל אלו ששומעים את הדברים ע"י מכשירים שונים, שאז בודאי קטן ביותר ה"אחוז" של בחורי-ישיבה בכלל, ואעכו"כ בחורי-ישיבה דישיבת "תומכי תמימים" – מ"מ, יש לומר, שבימינו אלה שייכים הדברים גם לכאו"א מישראל, כדלקמן.

ובהקדמה – שבלא"כ בהכרח לומר כן בנוגע לכללות ענין העבודה, שישנם ענינים שהיו שייכים בתחילה לסוג מיוחד בבניי, ואעפ"כ, בדורות שלאח"ז, הרי למרות הענין דירידת הדורות, נעשו ענינים אלו שייכים לכל בניי, כדלקמן בארוכה.

ב. והנה, ענין זה הוא גם בנוגע לכללות הגילוי דתורת החסידות – שמדור לדור מתרבה והולך הגילוי

א. הוזכר לעיל (בהשיחה) אחת ההוראות העיקריות של בעל יום ההולדת שצריכים להיות "נרות להאיר". והנה, הוראה זו, עם היותה הוראה עיקרית ביותר, הרי היא באופן של נקודה בלבד, מבלי להיכנס לפרטי הדברים. ולכן, נוסף לזה, יש להתעכב על הוראה נוספת של בעל יום ההולדת, שבה באים הדברים בפרטיות יותר.

והכוונה – לשיחתו הידועה בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד, שבה ביאר בארוכה ובפרטיות את התפקידים של "חיילי בית דוד", כדלקמן.

תוכן השיחה בקיצור:

"בית דוד" קאי על גילוי אורו של מלך המשיח – משיח בית דוד. ומלחמת בית דוד – קאי על העבודה דהפצת המעיינות חוצה, שע"י פועלים את ביאת משיח צדקנו, כמענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קאתי מר" – לכשיפוצו מעינותיך חוצה", כאשר המעיינות דתורת החסידות (תורת הבעש"ט) ודרכי עבודתו יפוצו בעולם.

והוצרך בענין של מלחמה – מכיון שישנם אלו שמנגדים לכך, ובלשון חז"ל: אם ראית דור מחרף, צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא – אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, ישנם ב' דרגות-דורות של מחרפים: דור ראשון – "אשר חרפו אויביך ה'", אלו שאינם מאמינים בה' בתורתו ובמצוותיו, ודור שני – "אשר חרפו עקבות משיחך", שבסוג זה יכולים להיות אפילו בני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה

וההתפשטות דתורת החסידות, עד לאופן דייפוצו מעינותיך חוצה", ובהתאם לכך מתרבים והולכים אלו שצריכים לעסוק בהפצת המעיינות חוצה, וזאת – למרות הענין דירידת הדורות, שכן, גם העבודה הנדרשת היא קטנה וקלה יותר, כדלקמן: והענין בזה:

בהתחלת התקופה של גילוי תורת החסידות, בזמנם של הבעש"ט והמגיד – הי מספר מצומצם של תלמידים שהם עסקו בהפצת תורת החסידות, כידוע מסיפורי חסידים שאצל המגיד היו (ששים תלמידים, וע"פ נוסחא אחרת – ששים תלמידים אצל הבעש"ט, ואצל המגיד "פי שנים ברוחך") ק"כ תלמידים, שעליהם הוטל התפקיד והשליחות להפיץ את תורת החסידות, כל אי מהם קיבל מדינה מסויימת או חבל מסויים שבמקום זה הי צריך לעסוק בהפצת תורת החסידות.

[וביניהם גופא – היו תלמידים שעליהם הוטלה השליחות להפיץ את המעיינות גם במקום ה"חוצה", והיו תלמידים שאף שגם הם הפיצו את תורת החסידות, אבל אעפ"כ, לא מצינו אצלם השתדלות מיוחדת, עד כדי מסירות-נפש, להפיץ את תורת החסידות במקום ה"חוצה" – מכיון שעליהם לא הוטלה שליחות זו, מאיזו סיבה שתהי.

וע"ד המדובר פעם בארוכה אודות החילוק באופן עבודתם של הבעש"ט והמגיד – שהבעש"ט הי נוהג להרבות בנסיעות בעיירות ומושבות ישראל, ואילו המגיד הי נוהג לשבת במקומו, והיו באים אליו, – בודאי פעל המגיד אצל אלו שבאו אליו כו', אבל אעפ"כ, מה שצריכים לפעול בדרך, ביער, ובמקומות הרחוקים – לזה צריכים לצאת ממקומות ולבוא לשם כו', ואכ"מ.

ובדוגמת זה מצינו חילוק אצל תלמידי הבעש"ט והמגיד – באיזו מדה היתה ההשתדלות בנוגע להפצה במקום ה"חוצה" [דוקא].

ובדורות שלאח"י, הנה ככל שתורת החסידות הלכה והתפשטה יותר – נוספו יותר ויותר יהודים שעסקו בתורת החסידות והפצתה.

כלומר: אף שבתחילה היתה עבודה זו שייכת ליחיד סגולה, נשמות כלליות שעליהם הוטל להפיץ את תורת החסידות במדינה שלימה וכיו"ב – הי מדור לדור נעשתה עבודה זו שייכת ליותר ויותר יהודים, ובמקביל לכך – נעשתה העבודה קלה יותר, בהתאם למה שכבר הצליחו לפעול בענין זה במשך כל השנים, שהי ידועה השיחה של בעל יום ההולדת שעיקר הענין דייפוצו מעינותיך חוצה" התחיל לאחרי הגאולה דייט

אף שיחה זו נאמרה

לתלמידים שלמדו את

תורתו בד' אמות שלו,

בישיבת תומכי תמימים

שבליובאוויטש –

מכל-מקום, יש לומר,

שבימינו אלה שייכים

גם לכאו"א מישראל

ההוא כאשר ידע אינשי בנפשי מעמדו ומצבו, ובפרט שאז הי הענין ד"והיו עיניך רואות את מוריד", משא"כ עתה, שצריכים להזכיר ולספר אודות בעל יום ההולדת והוראותיו!:

המענה לזה – כאמור לעיל – שבד בבד עם הירידת הדורות, נדרשת עבודה קלה יותר, ע"ד ובדוגמת החילוק שבין בירור פ"ו ניצוצות בלבד לאחרי הבירור דר"ב ניצוצות בגלות מצרים, ועד"ז בנוגע לבירור דפ"ו ניצוצות גופא מהזמן שלאחרי גלות מצרים עד ימינו אלו – שבד בבד עם הירידה מדור לדור [אפילו בזמן הבית – הירידה דבית שני, שחסרו בו הי דברים, לגבי בית ראשון, ועאכו"כ הירידה דזמן הגלות לגבי זמן הבית, ובזמן הגלות גופא – עד ל"עקבות משיחך"], נדרשת עבודה קלה יותר, ובמילא, גם העבודה דהפצת המעיינות חוצה, או בלשון השיחה הנ"ל: מלחמת בית דוד – שייכת היא לכאו"א מישראל.

וכפי שאכן רואים בפועל ממש באופן עבודתו של נשיא דורנו בהפצת המעיינות חוצה – שההפצה חוצה לא היתה רק באותו אופן כפי שהי בזמנו של בעל יום ההולדת, אלא גם באופן של הפצה **עד לחוצה דחוצה**, כידוע גודל השתדלותו, עד לאופן של מסירת נפש, כדי להפיץ את מעיינות החסידות – הן מאמרי עבודה והן מאמרי השכלה – באופן שייגעו לכל אחד ואחת מישראל, בלשון עם ועם, אפילו לקטנים שבקטנים בידיעה, וכן לקטנים שבקטנים ביהדות, ועאכו"כ – קטנים שבקטנים בחסידות.

ד. והנה אודות השייכות דתוכן שיחה הנ"ל לכאו"א מישראל בדורנו זה – יש להוסיף עוד ענין:

שיחה זו נאמרה אמנם לתלמידים שלמדו בישיבת תומכי תמימים בתקופה ההיא, שהם שמעו את הדברים באופן ד"והיו עיניך רואות את מוריד", אבל אעפ"כ, בשיחה זו התייחס בעל יום ההולדת והתריע אודות מצב שהי בתקופה מאוחרת יותר, ובכללות – שני דורות: הדור הראשון – "אשר חרפו אויביך ה'", והדור השני, תלמידי דור הראשון וממשיכי דרכם – "אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, שמלחמת בית דוד שייכת במיוחד לאלו שנמצאים בעקבתא דמשיחא ממש, שזהו דורנו זה.

ומזה מובן, שתפקיד זה הוטל לא רק על אלו שהיו נוכחים בעת אמירת שיחה הנ"ל, או אלו שנמצאים במעמד ומצב הדומה למעמד ומצבם של אלו שהיו נוכחים אז, כי אם לכל אלו ששמע שיחה זו הגיעה לאזנם – כתוצאה

כסלו בשנת תקנ"ט, ומאז – עסקו בהפצת המעיינות באופן דהולך ומוסיף, "מעלין בקודש", עד שהכשירו את ה"חוצה" אשר לא זו בלבד שהי מסוגל לקבל את המעיינות", אלא עוד זאת שה"חוצה" עצמו יהפך להיות "נרות להאיר".

ג. וכמו כן יש לומר בנוגע לדבריו של בעל יום ההולדת אודות העבודה דכל היוצא למלחמת בית דוד – זהו חלק ושלב חשוב בכללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה:

בתקופה שבה התחילה העבודה דמלחמת בית דוד, בשנים הראשונות להתייסדותה של ישיבת תומכי תמימים – הנה מפני כו"כ סיבות הי הדבר צריך להתבצע ע"י אלו שהיו בבחינת נשמות כלליות (בענין זה), אלו שלמדו בליובאוויטש ונתחנכו ברוחה במשך זמן ארוך (לפי ערך), שעליהם הוטלה שליחות זו, ולהם ניתנו כחות מיוחדים שיוכלו לפעול זאת כדבעי, באורך וברוחב ובעומק כו'.

אמנם, בשנים שלאח"י, לאחרי ישיבת תומכי תמימים התרחבה והתפשטה ככו"כ במקומות [הסיבה הפשוטה לכך היתה קשורה עם ענין של גלות כו', אבל אעפ"כ, בנוגע לפועל הביא הדבר להתפשטותה של ישיבת תומכי תמימים בכו"כ מקומות]. עד להתפשטות ברחבי העולם כולו, בד בבד עם התפשטות והפצת תורת החסידות במקום ה"חוצה" – הנה לאחרי כל מה שפעלו במשך שנים אלו, נעשתה עבודה ושליחות זו שייכת גם לאלו שהם בציור של "בעלי-בית", שגם הם צריכים להיות "נרות להאיר", וגם עליהם מוטלת השליחות דמלחמת בית דוד.

ובקשר לשאלה והתמיהה, היתכן, כיצד יוכל הוא לפעול מה שפעלו החסידים בדור

מציווי נשיא דורנו להדפיס ולפרסם שיחה זו – שכן, העובדה ששמעו אודות שיחה זו היא בודאי בהשגחה פרטית, ובלשון המשנה: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", ולכן, מהוה הדבר הוראה ונתינת-כח מאת נשיא דורנו שגם הם צריכים להשתתף במלחמת בית דוד.

ותוכנה של מלחמה זו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו אויביך ה'", ולאח"י, – ביטול הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך".

הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך" אינם "אויביך ה'" – אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקיימי מצות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אט אט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!

זוהי איפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת – ע"י הפצת המעיינות חוצה, היינו, שיוצא מדי אמות שלו, אפילו כאשר די אמותיו ב"ליובאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה", ששם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ושם מפיץ את מעיינות החסידות!

ופשיטא, שכל זה צריך להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל – באופן של מלחמה, היינו, שהולך בתוקף, וללא כל פחד, ועד שאינו חושב ומהרהר כלל אודות סכנת המלחמה, כדי שלא יבוא לעבור על הציווי די"אל ירך לבבכם גו"י" (כפס"ד הרמב"ם), וביחד עם זה – כאמור – בדרכי נועם ובדרכי שלום, ואז מצליח לפעול באופן המתאים.

ה. לסיכום הדברים:

מכיון שנשיא דורנו צוה להדפיס להפיץ ולפרסם שיחה הנ"ל – הרי מובן, שכל פרט השיחה, כל תיבה ותיבה שבה, שייכים לכאו"א מישראל שנמצא בדורנו זה! שיחה זו נאמרה אמנם בשנה מסויימת,

במעמד ומצב מיוחד, בהתוועדות מיוחדת, וכו', אבל אעפ"כ, בדורנו זה שייכים כל פרטי הדברים לכאו"א מישראל ובכל מצב, גם כאשר נמצאים במדינה שהיא בחצי כדור התחתון, וביום חול, ורוב הקהל – "תורה על על הרוב תדבר" – אינם בחורי-ישיבה, מ"מ, שייכים הדברים לכאו"א מישראל, ואפילו לנשים.

ומכיון שתובעים זאת – הרי בודאי ניתנו לכאו"א הכחות הדרושים לכך, ובלשון חז"ל: "איני מבקש כו' אלא לפי כחך", שכן, ע"פ תורה אסור לתבוע דבר שאין בכוחו של האדם לעשותו, כפי שמסופר בגמרא שגבאי-צדקה התחבאו כדי שלא לפגוש יהודי שלא הי' בכוחו – באותו זמן – לתת לצדקה, ואעכו"כ שלא תבעו זאת ממנו! וא"כ, כאשר תובעים זאת – בודאי נתנו את כל הכחות הדרושים לכך.

ומזה באים לחיוב נוסף: מכיון שנשיא ישראל "האָט זיך אָפּגעגעבן און האָט זיך אַרײַנגעלייגט" להדפיס ולפרסם את הדברים עבורו ולתת לו את הכחות הדרושים לעבודה זו – "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילו נברא העולם" – הרי אם לא ינצל ח"ו את הכחות שנותנים לו, נמצא, שלא זו בלבד שאינו ממלא את תפקידו, אלא עוד זאת, שגורם בלבול, כביכול, בתפקידו ושליחותו של נשיא ישראל!...

והנה, כל האמור לעיל הוא בתקפו במשך כל השנה כולה, ועאכו"כ כאשר בא יום מיוחד בשנה שאז "מזלו גובר" – הרי בודאי שכל עניני תורתו ועבודתו, הוראותיו ושיחות קודש שלו, הם בתנועה של התגברות, ובמילא, הנתינת-כח היא ביתר שאת וביתר עוז.

1. ואם לאחרי כל אריכות הדברים יבוא ה"קלוגינקער" ויאמר שזהו אמנם "פשטיל" טוב ויפה, אבל אין זה נוגע אליו, ואין זה נוגע למעשה בפועל וכו' – להוי ידוע שטענה זו אינה מה"קלוגינקער" עצמו, שאפילו הוא

אינו מסוגע לטעון כן... טענה כזו יכולה לבוא רק כתוצאה ממצב שהוא מגרה את היצה"ר – "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"!

ויש להאריך בכל זה, אבל – ממה-נפשך: אם יפעלו הדברים (ובפרט ש"כל ישראל בחזקת כשרות") – די במה שכבר נאמר, ואם לאו ח"ו – איני יודע מה ניתן עוד להוסיף!

יעיין כאו"א בפנים השיחה – אין זו "הנחה" שצריכים לחפשה כו', כי אם שיחה שהוגהה ונדפסה וכו', והעיקר – לדעת שהכוונה היא אליו, ולא רק שיקרא "שיחה נאה" בלבד, ויקיים עי"ז מצות תלמוד תורה (שהיא "כנגד כולם"), אלא יש לדעת שזוהי מצוה עוברת, מצוה שהזמן גרמא, שדוחה גם את הענין דלמוד התורה, ולכן, יש לקיים את הדברים בפועל ממש, ובלשון הידוע: "טאַפּאַרוּ-דאָ-פּלאַחוּ", כלומר, יש לפעול עם ה"בול-עץ" במעשה בפועל.

2. והמעשה הוא העיקר: כאשר פוגשים יהודי – צריכים לדעת שכל הענינים שהוא חושב אודות תכלית ומטרת פגישתו, הרי ספק אם אכן זהו העיקר, מה שברור ללא כל ספק – שצריך לפעול עליו את הענין דהפצת המעיינות חוצה!

וע"י ההתעסקות בהפצת המעיינות חוצה זוכים ל"קא אתי מר דא מלכא משיחא", ובפשטות – פועל ממש, והולכים לקבל את פני משיח צדקנו מתוך שמחה וטוב לבב, "בנערין ובזקנינו גוי' בבנינו ובבנותינו", שכן, אפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות.

וההכנה לזה היא – עי"ז שפועלים על כאו"א מישראל וכללות עם ישראל לצאת למלחמת בית דוד, ובודאי שמנצחים במלחמה זו, שהרי "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ותיכף ומיד, בעגלא דידן – "מיד הן נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם), בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא.

invitations & benchers

הזמנות ברכונים

NY AREA 1.718.756.1473 • outside NY 1.888.4BENCHERS

WWW.4BENCHERS.COM